

ИСТОРИЧЕСКИ ОЧЕРКИ.

I.

Когато разглеждаме някоя отдълна постъпка, тогава по човешката слабост, ний ся вдаваме въ лиризмъ, и по свойствата на дадената постъпка чувстваме голъмо негодование или благовѣние, ужасъ или въсторгъ, огорчение или удоволствие. Всичкитъ тѣзи чувства въ значителна степенъ отслабватъ, когато земеме въ съображение, освѣтъ голия фактъ, онѣзи най-близка причина, изъ която ся е развилъ този фактъ. Ако отъ най близкитъ причини, захванеме да преминаваме къмъ по отдалечени,—то лиризмътъ ни малко по малко ще захване да отслабва, така щото, най послѣ, фактътъ, който ни е възвълнувалъ ще ни интересува само като предметъ за изучаване.

Человѣкъ А, въ извѣстенъ случай постъпилъ добро или лошо. Пита ся, защо той постъпилъ тѣй, а не иначе? За това, разумѣва ся, че той иначе не е можалъ да постъпи. Първо, случаятъ е билъ именно онзи, а не други; а второ, дѣйствующе лицѣ е било именно А, а не В и не С. Слѣдователно, за да си о-